

När direktören tar rom från löja - bör proletären med gröt sig nöja

Efter 38 år som screentryckare kände jag, att det var dags att trappa ned och satsa mer på familjen. Jag sålde mina två screentryckerier, slet bort svettremmen ur hatten och blev kommunalråd i Österåkers kommun.

Rubriken har jag hämtat från ett tal som Rudi Varin på Skillingaryds Tryckeri skrev till mig på min 40-årsdag – tiden går fort, när man har roligt.

Coronaeländet har resulterat i att jag, som bara är 77 år, nu känner mig undersysselsatt och lite stressad. När jag fick en fråga från min vän Lars Knapasjö om jag hade intresse av att skriva en personlig krönika i Screen&Marknaden, tackade jag ja direkt, utan en tanke på vad jag skulle skriva om. Annat än att få till en läsvärd krönika om screenbranschen genom åren.

Jag börjar med lite fakta; 1960 började jag som elev på Mobergs screentryckeri och det av misstag, vilket jag återkommer till. Jag hade tidigare kraschat chefens bil på den billackering, där jag var anställd och fått sparken. Efter det mönstrade jag som mässkalle på en båt, som gick till Amerika, för att ha någonting att göra. När jag återvände till Sverige, sökte jag platsen hos Mobergs Screentryckeri i tron om att det var att texta bilar, vilket var lönsamt på den tiden, men som sagt det var ett misstag och det blev istället min debut inom screentrycket.

Efter militärtjänstgöringen fortsatte jag som screentryckare hos bl a Isonreklam, Skyltar & Märken, Nymans Screentryckeri, Silk-o-Screen och hamnade till slut hos Nässils Ljusreklam.

1967 startade jag och Raimo Happonen företaget; Alladin Skyltservice

i ett nedlagt bageri i Mariehäll. Två år senare delade vi på företaget och jag startade Molin Reklam, som efter bolagsbildning fick namnet Serigrafen AB. Vi startade i studentbostadsområdet Kungshamra och flyttade 1978 till Industrivägen, båda med adress Solna. Företaget växte och vi byggde egna fastigheter i Åkersberga i mitten på 1980-talet.

Nu började problemen som är så typiska för oss småföretagare. Från att ha varit en skicklig hantverkare blir man plötsligt en dålig chef och företagsledare, som anställer gamla kompisar och nästan blir en form av socialvårdare, som tar sig an alla problem som de anställda har. Det slet hårt på mig och 1990 överlät jag Serigrafen AB till två av mina anställda på ett hyres- och leasingavtal.

Istället startade jag Grafiktryckarna AB, tillsammans med min fru. Målet var att vi enbart skulle trycka serigrafier. Jag hade knappt kommit igång när min stora förhoppning om samarbete med Konstfrämjandet omintetgjordes när de gick i konkurs.

Nu skriver vi 1992 och de, som leasade mitt gamla Serigrafen, gick också i konkurs och konkursboet såldes till Kenros AB. Samtidigt kämpade jag och min fru på med Grafiktryckarna och 1994 köpte vi i vår tur konkursboet efter Bröderna Ekhagens AB.

Min karriär som fritidspolitiker fick en annorlunda vändning, när jag 1997 kom i konflikt med mitt parti och utmanade dem i en personvalskampanj. Det resulterade i att jag blev kommunalråd i Österåker, utan någon kunskap om hur det skulle gå till att hantera 2 100 anställda och ansvara för 30 000 invånares önskemål och behov. En tuff, men härlig utmaning.

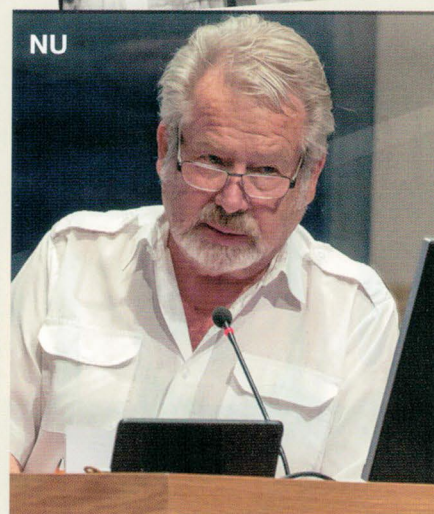

FOTO: LENA EMMÖTH

Fast inte jämfört med många situationer i mitt liv som företagare.

Numera driver jag åter ett eget företag; som hjälper företagare med lokaler, mark och kontakt med myndigheter - och säljer avloppsreningsverk för enskilda fastigheter i Jämtland.

År 2022 fyller jag 80 år och i kommunalvalet ska jag satsa på att bli kommunalråd på halvtid med uppgift att ansvara för näringslivsfrågor. Ännu vet ingen hur gammal en screentryckare kan bli ...

Björn Molin

screentryckare
företagare
kommunpolitiker

GÄSTEN

Björn Molin